

Zimski sprehod

JOŽA BEŠTER

*Ravno polje sneg pokriva,
na debelo je zasuto,
golo drevje zdaj počiva,
v zimsko spanje je usnuto.*

*Ozka gaz na polje pelje,
težka je po njej stopinja,
sneg se pod korakom melje
in nesnago vso pokriva.*

*Mrzel veter čez ravnine
se vsiljivo zaletava,
ko pa sonce nam posije,
zvezdic tisoče zaplava.*

*Nedotaknjenost okolja
k tej idili zimski sodi,
v gozdček sredi polja,
zajčja sled čez celec vodi.*

*Ptica se je umaknila
prav do hiše na dvorišče,
vsaka bi na kopnem bila,
hrano tam si skromno išče.*

*Stari hrast ob poljski poti
dostojanstveno samuje,
mraz in sneg ga nič ne moti,
pomlad prijazno pričakuje.*

*V gozdu tam so vitke smreke
kakor piramide bele
oblekle bele so obleke,
kot iz pravih dežele.*

*Strme gore tam v daljavi,
v poletju ostre, kamenite,
zima videz ta popravi,
lično zdaj so v sneg zavite.*

*Otroci hribček so zavzeli,
liška rdeča jim žarijo,
sankajo se vsi veseli
in brezskrbno žvrgolijo.*

*Starko sivo in betežno
zimo so imenovali,
to je trdo, nehvaležno;
ime krivično so ji dali.*

*Zima je kot skrbna mati,
utrujena se bo spočila,
zdramijo jo žarki zlati –
pomlad cvetoča bo rodila.*

Bistriška dolina se zarezuje med Potoško goro in Cjanovco oz. Zaplato, pogled z višin nad dolino pa seže daleč proti Loškemu hribovju.

le sprašujem, kod in kam. Z njega se resda odpira pogled na čudovito skriven zgornji del doline, od vseh strani zavarovan s strminami, ob potoku pa v znaku razdrobljenih kamnitih pobočij; tam neke šumi celo slap, toda do tega sijočega amfiteatra z mojega stojišča lahko le poletim. Saj, v mislih že, sicer pa... Raje se spet odločim za strmine, ki se mi zdijo varnejše. In kjer so s travo obraščene strmine, je tudi pot. Skrivna in drobna, vendar neznansko prijazna. Če po njej hodijo gamsi, imajo tudi ti radi veličastne razglede, kadar po njej stopa človeška noga, to verjetno počne v iskanju neznanske lepote.

DROBNA STEZICA POMENI PRESENEČENJE

Ozek greben, na katerega pridrži tanka sled, je kot prestol, s katerega je samotni, z gozdovi obdan, vendar belo nasršen del bistriške divjine najlepši. Lahko se stojim in gledam, kako se čez to pokrajino s spreminjavo svetlobo in sencami rišejo najlepše slike narave, lahko poslušam oddaljeno šumenje slapa, lahko odmišlim ves svet, kajti ves svet je tu, pod menoj in okoli mene. Kaj takega nisem niti najmanj pričakoval, zato se mi zdi pokrajina še lepša in bolj privlačna. Po melišču bi se lahko spustil prav v njeno srce, ampak tokrat se mi zdi dovolj, da jo opazujem le od zgoraj. In ne nazadnje sem namenjen v Hudičev boršt – ampak vse kaže, da bo tokratni cilj ostal v senci pokrajine pod njim. Še eno potrdilo, da je cilj samo predstava v glavi in če se na poti do njega pokaže še več »ciljev«, ni nič narobe, če se vsi skupaj združijo v celoto. Potem cilj itak ni več pomemben.

»Ampak saj to ni nič novega, spravi se no že v višave!« se spet oglasi duh gorá, ki se mu tokrat, priznam, precej izneverjam. Toda višave so že tukaj, strmine prav tako pokonci kot višje na Zaplati, in na njih, pripravljen na vsa brezpotna presenečenja, naletim celo na tenko stezo. Na, tudi to je presenečenje – in udobje!

Po stezi očitno lovskega izvora vijugam navkreber, se pridružim širši poti in se po njej napotim v gozdove pod Zaplato. Ta je bogata z njimi, ampak le en gozd na svetu je Hudičev boršt. Zdaj me »vleče« navkreber prav ta – morda pa le čisti užitek hoje naravnost in navzgor? Poti seveda ni več, zato ovinkarim okoli bukev in opre-